

תת"ע 13332/12/16 - מדינת ישראל נגד פנisi דיגו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 16-12-13332 מדינת ישראל נ' פנisi דיגו אד
לפני כבוד השופט דין סעדון

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז תומר לביא
המאשימה
נגד
פנisi דיגו
ע"י ב"כ עוז عمלה בן חמו
הנאשם

הכרעת דין

ביום 19.12.16 נרשמה לנאשם הזמנה לדין שעוניינה נהיגת רכב בקלות ראש. על פי האמור בהזמנה לדין (ת/1) נצפה הנאשם על ידי ע"ת 1 כשהוא רוכב על קטנוע על שול הדרך בנגדו לכיוון התנועה. בנסיבות המקרה ציינה ע"ת 1 כי "הנהג הגיע עד תמרור 815 כפי שציינתי בנסיבות וגעזר שם ורצה לנסוע לכיוון כביש 1 לת"א. אני מיד עצרתי ב- 815 ביקשתי ממנו רישיונות. הוסבירה העבירה...". תגובת הנאשם לעבירה שיוחסה לו הייתה "היתה משאית לא נתנה לי להיכנס. זו הפרנסה שלי... את ממציאת הכל".

הנאשם כפר במינויים לו. הוא הוסיף וטען כי במקרה הנדון אכפה ע"ת 1 את הדין באופן ברורני שכן רכב אחר שנעוצר על תמרור 815, בדומה לנאשם, שוחרר מבלוי שירשם לו דוח. ע"ת 1 התייחסה לטענה זו. היא ציינה כי הרכב עצר על תמרור 815 על מנת לבקש הנחיות כיצד המשיך בדרך ועל כן לא היה מקום לרשום לו דוח.

לגופו של עניין טען הנאשם כי הגיע מכביש 4 לנקודה בה מתפצל כביש 1 לשני נתיבים: נתיב נסעה לת"א ונתיב נסעה לירושלים. הנאשם ביקש להציג לנתיב לת"א אך זה היה מוסתר בעיקול הדרך והנאשם לאבחן בו במועד. כאשר עלה בידי הנאשם להבחן בפניהם מנו 2 משאיות שנסעו סמוך אליו לבצע את הפניה. על כן האט הנאשם את מהירות נסיעתו וכאשר הוזמנה לידי שעת כשר ביצע את הפניה לכיוון כביש לת"א תוך שהוא חוצה את תמרור 815 המשורטט על הכביש. באותו רגעם בהם חלף הנאשם את תמרור 815 הבדיקה בו ע"ת 1, הורתה לו לעצור ורשמה לו הזמנה לדין.

דין והכרעה

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסקין דין

לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים הגעתי לכל מסקנה כי המאשימה הוכיחה את אשמת הנאשם במידת ההוכחה המקובלת בפליליים.

גרסתה של ע"ת 1 בנוגע למשעי הנאשם הייתה עקבית וברורה. גרסה זו לא נסתרה בחקירה נגדית. יתר על כן, מתמונה שהציג הנאשם להגנתו (נ/2) עולה כי מנה הקטען של הנאשם היה כזה שאחורי מופנים יותר לכיוון ממנו טעונה ע"ת 1 כי הנאשם הגיע לעברה. ודוק: אילו היה הנאשם פונה לכיוון הנטייה לת"א בלבד, כפי שטען בעדותו בבית המשפט, יש להניח כי הצלום היה מציג את הקטען כשהוא כל היותר מקביל - ולא ניצב - לתמרור 815 המשורטט. הנאשם התבקש להתמודד בחקירה נגדית עם מנה קטענו כפי שצולם על ידו בנ/2. הנאשם טען כי "כשאני יורך מהאופנו אני צריך לשובב את היכdon" וכן "אני הסתובבתי על אי התנוועה כדי לראות אם באות מכוניות, אחרת הייתי מתפרק ישר לבבש" (ע' 6 ש' 32, ע' 7 ש' 4-3). עוד הוסיף הנאשם כי "אני הייתי כבר בעמדה זו כשהיא באה ואמרה לי לעזרה. פשוט לא המשכתי ועמדתי ככה. עיקמתי את היכdon כדי". (ע' 7 ש' 8-7). הטענה כי מנה הקטען מוסבר על ידי סיבוב היכdon אינה יכולה לעמוד שכן לא רק היכdon אלא הקטען כולו הוכח בזווית מסוימת שישכוו לציר האופקי הדמיוני של נ/2. הנאשם הסביר כי הסתובב על אי התנוועה על מנת לראות אם מגיעות מכוניות שישכוו אותו. טענה זו סותרת את טענת הנאשם כי רק היכdon שובב. הטענה לא נזכרה, משום מה, בעדותו הראשית של הנאשם ממנה עולה כי הנאשם חלף על פני תמרור 815 באופן רציף בעת שע"ת 1 הורתה לו לעזרה, ללא ذכר לשינויו במנוח הקטען לצורך שיפור שדה הראייה. זאת ועוד, מהלך זה ניתן ללמוד על המסתוכנות הרבה באופן נהיגת הנאשם; נהיגה העולה כשלעצמה כדי קלות ראש, גם אם קיבל לצורך הדין את גרסת הנאשם בנוגע למHALן האירועים עד לרשום הזמןה לדין. אסביר: אילו היה הנאשם רשאי לבצע את הפניה לכיוון ת"א וזה הייתה מבוצעת בביטחון יש להניח כי הנאשם לא היה זוקק לתרמן של היפוך חלקו או מלא של כיוון נסייעתו לצורך שיפור שדה הראייה לכיוון המכוניות החזקות. העובדה שהנ帀ה חש חובה לבצע מהלך זה מלמדת במידה רבה על המצב המוסוכן אליו קלע הנאשם עצמו באופן נהיגתו. על יסוד כל הטעמים האמורים אין סבור שניתן לקבל כסבירה את הסבירו(MenuItem) הנ帀ה בנוגע לקטען כפי שצולם בנ/2, מה עוד שגם הסברים אלה מבוססים כשלעצמם עבירה של נהיגת רכב בקלות ראש גם אם גרסת הנאשם הייתה מתකבלת במלואה.

משນצאות לי חיזוק לgresת התביעה, שלא נסתרה, בדמות מזג נ/2, ומשיחתי כבלתי סבירה את הסבירו של הנאשם לגביו מנה הקטען כפי שצולם בנ/2 לא נותר אלא לקבוע כי במקרה זה הוכיחה המאשימה את הגרסה המופיעה בת/1 במידת ההוכחה המקובלת בפליליים.

טענה נוספתဟה הנ帀ה כאמור נוגעת לאכיפה בררנית. דינה של טענה זו להידחות מטעם כפול: ראשית, וכי שציניתי בהחלטה מיום 27.4.17, אין די בהציג מקרה בו פעלת המשטרה בדרך שונה הננקטת על ידה בד"כ כדי להעביר אליה את הנטול להציב על הצדקת התנהגותה (ראו: ע"פ 6823/12 מדינת ישראל נ' פרץ (10.9.13)). יתר על כן, העבירה שניתן לכואורה היה ליחס הרכב الآخر שעצר על תמרור 815 היא לכל היותר עבירה על תקנה 22 לתקנות התעבורה. אמנם, אין להקל ראש גם בעבירה זו אולם ברור כי היא אינה שකלה בחומרתה לעבירה המזוהה לנ帀ה. כיצד, אין להלן על המשטרה אם היא בוחרת לחת עדיפות לאכיפת עבירות חמורות יותר "על חשבו" אכיפת עבירות חמורות פחות. קביעת סדר עדיפויות אכיפתי כזה, המבוסס על שיקולים רציונליים וסבירים, אינו עולה כדי יחס אכיפתי מפללה וממילא אינו מעביר אל כתפי המשטרה את הנטול להצדיק את התנהגותה. פחות. לפיכך מצאתי לדוחות גם את הטענה ליחס אכיפתי מפללה.

לאור כל האמור מצאתי להרשייע את הנאשם בעבירה המוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 12.7.17, במעמד הצדדים.